

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sententiarum libri quattuor

Petrus <Paris, Bischof>

[Basel], 29. Nov. 1489

Sequuntur rubrice libri secundi

[urn:nbn:de:bsz:31-304163](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-304163)

Utrū in isto statu fuerit impassibilis.
Utrū illa immortalitas vel impassibi-
tas fuerit ei p grā vel p naturā.
Utrū illa immortalitas sit eadē cū imor-
talitate resurgentiū.

DI. XX

An generatio fuisset i statu innocētie
Quis fuisset mod⁹ generatiōis vtrū
p coitum vel sine coitu.
U. nati statim oēs pfectionē hūissent.
U. nati mor pfecti i cognitiōe fuissent
Utrū nati pfecti fuissent in grā.

DI. XXI

Cutus sit tēptare.
Utrū oīs tēptatio passiva sit cū pctō.
Utrū tēptatio sit appetenda.
Qualis fuit pgressus tēptatiōis a deo
Utrū pctm ade fuerit graui⁹ oib⁹ alijs
Utrū adā in primo statu potuit pec-
care venialiter.

DI. XXII

U. fuerit p mū pctm hoīs vel genus.
Quid homo peccādo appetit.
Quis pl⁹ peccauit vtrū vir vel mulier
An ignozātia sit pctm.
An ignozātia peccatū excuset
U. deus pferre potuit alicui creature
vt n̄ possit peccare ex nature p d tōe

DI. XXIII

Utrū deus debuerit dimittere hoīem
peccare et tēptari. nam vidit.
Utrū adā in primo statu dīm p essen
Utrū scientiā oīz rex habuerit.
Utrū falli potuit vel decipi.

DI. XXIII

Utrū libez arbitriū sit potētia v l hū
Si ē potētia vtrū vna vel plures.
Si ē vna vtrū dūctā a rōe et volūtatē
Utrū p libez arbitriū hō in primo sta-
tu potuerit pctō resistere.
Quid sit sensualitas.

Utrū supior rō et inferior sit vna potē-
tia vel plures.
Quid sit syn deresis.
Quid sit conscientia.
Quid sit mor⁹ sensualitatis rōnis in-
ferioris et supioris.
U. mor⁹ sensualitatis possit ēē pctm.
Utrū dilectio rōnis inferioris possit
aliquo mō ēē peccatū mortale.
U. rōe supioris possit ēē pctm veniale
U. vētale aliquō possit mortale fieri.

DI. XXV

In qbus inuenit liberū arbitriū.
Utrū liberū arbitriū cogi possit.
Utrū liberū arbitriū ad oīa humana
opa se extendat.
U. libez arbitriū auget vel minuat
De distinctiōe triplicis libertatis s̄m
triplicem statum.

DI. XXVI

Utrū grā ponat qd creatū in aīa
Utrū sit substantia vel accidens.
Utrū sit in cētia aīe vel in potētia s̄
Utrū grā sit x̄tus sicut in subiecto.
De diuisione grē in opantez et coope-
rantez et puenientez et subsequētem.

DI. XXVII

In quo genere sit vtrūq vel in genere
actus vel habitus.

De illa diffinitione aug. x̄tus ē bona
qualitas mentis etc.

Utrū ex actu v̄tutis vel grē ptingat
mereri vitā eternā ex cōdigno.

Utrū aliqō possit sibi mereri grām.

DI. XXVIII

U. hō sine grā possit aliqō bonū face
U. hō grā possit vitare pctm
U. grā possit mādāta legis implere.
Utrū sine grā gratis data possit se hō
ad gratiā pparare.

U. sine grā possit hō scīaz vitatis ha-
bere.

DI. XXIX

An hō i statu innocētie grā idiguerit.
An hō in pmo statu grām habuerit.
Utrū grā scīe fuisset maioz q̄ modo sit
si adam p̄tulerit.
Utrū act⁹ hūani fuissent efficaciores
ad merendū q̄ modo sint.

De pena hoīez p prima trāsgressiōe
p̄scuta. s. de sp̄e electiōe de paradiso

Utrū defect⁹ quos sentim⁹ sint i nobis
qdā pena p pctō p̄m hoīs inflicta.

DI. XXX

Utrū aliqō defect⁹ in nos p originē ve-
niens rōnem culpe h̄re possit.

Quid sit originale peccatum.
U. alimū i d̄tū hūane nase p̄uertat
Utrū ex alimēto semen decidatur.

DI. XXXI

Utrū p traductionē carnis originale
peccatū traducatur.
Utrū in oēs hoīes sit necessariū origi-
nale peccatū trāfire.

Utrū originale sit i cētia aīe vel i ali
qua eius potētia sicut in subiecto.

U. generatiua p̄ alijs virib⁹ sit infecta

DI. XXXII

U. culpa originalis p baptis. soluat.
Utrū pena originalis p baptismūz re-
manere debeat.
Utrū originalis p̄cupia vel fomes i q̄-
bus dā sit maior in q̄bus dā minor.
Utrū infectio originalis sit a deo.
Utrū diuina sapiam debeat q̄ anima
infecto corpi vniat.

Utrū anime ex creatiōe sint eq̄les.

DI. XXXIII

Utrū ex primis partibus aliqō con-
trahat maculā originalis.
U. culpa p̄ximoz pentū in filios re-
dundat q̄tum ad penam.
U. originale peccatū sit v̄nū v l mltā.
Utrū decedētib⁹ cū originali t̄m debe-
atur pena sensibilis.

Utrū pueri nō baptisati sp̄ualē in aīa
sentiat penā post mortem.

DI. XXXIII

An malum sit. Quid malū sit.
Si bonum est causa mali.

Si malum ē in bono sicut in iusto.
Utrū p malū totū bonum corrūpatur.

DI. XXXV

De diuisione mali in culpā et penam.
De differtētia peccati vel culpe.
Si omne peccatū in actu p̄sistat.

U. p̄sistat i actu interiori vel exteriori.
U. p peccatū corrūpatur potētia aīe.

DI. XXXVI

Utrū peccatū possit ēē causa peccati.
Utrū passio possit ēē peccatum
U. peccatū possit ēē pena peccati.
U. p pctō oīs pena infligatur hominī.
De dīa triplicis bonis s̄m Aug.

DI. XXXVII

U. pctm sit s̄ba vel nlla vel res qdā.
Utrū oēs quocūq modo sit a deo.
U. boni de⁹ sit cū simplr. p̄sistat.
U. sit cū actiōis i q̄ deformitas culpe
U. de⁹ sit cū p̄nc. na vel ecōuerso
U. malū p̄pus dicatur culpa q̄ de pe

DI. XXXVIII

U. oīm rectaz volūtatū sit t̄m v̄nus s̄
Quid sit finis recte volūtatū
Quid sit intētio. his q̄ s̄t ad finē
Utrū eadē sit volūtas q̄ de fine ē et de
U. volūtas ex fine recta sit iudicāda.

DI. XXXIX

U. volūta. possit ēē pcti p̄uersitas s̄
U. i actib⁹ aliaz potētia possit ēē pctm
U. hō velit bonū naturalit̄ et malum.
U. supior scintilla rōnis possit extingui
U. p̄scia possit errare. U. p̄scia errās

DI. XL

U. malū et bonū sint specifiē d̄re actōis
U. ex volū. actio idēcatina sit bōa vel
U. act⁹ extior aliqō addat de mala
bonitate vel malicia supra bonitatē
vel maliciā volūtatū.
U. eadē actio possit ēē bona et mala.
U. aliq̄ actio hūana possit ēē idiffertē

DI. XLI ita q̄ nec bona nec mala
Utrū fides intentionē dirigat.

U. aliqō act⁹ infidelis possit ēē bonus.
U. oēs pctm sit inuoluntariū. U. oēs pctm

DI. XLII sit in voluntate.
U. volūtas et act⁹ extior sit v̄nū pctm.

U. trāseūte actu remāeat pena reat⁹
De diuisione pcti in veniale et mortale
De dīa venialis et mortalis.

U. mortale differat a veniali. q̄ mor-
tale meret penā eternā veniale autē t̄pālē

De distinctiōe pctōz penes radices s̄m
De distinctiōe pctōz actu. pta.

De distinctiōe capitaliū vitiōz
De distn. sp̄ez sup̄ble. U. oīa pctā

DI. XLIII sunt paria.

An sit pctm in sp̄itū s̄ctū. s. et qd sit
U. sit distinctum ab alijs peccatis.

De sp̄eb⁹ peccati in sp̄itū s̄ctū.
U. illud peccatū sit remissibile.

U. istū pctm p̄rigat alta pctā Quib⁹
DI. XLIII puenit i sp̄itū peccare

U. potētia peccādi sit bona et a deo.
U. oīs p̄latio sit a deo. U. i statu nase

istituta fuisset p̄lato v l d̄nū sic et nūc.
U. obediētia sit d̄e. et si ē d̄e vtrū sit

U. xp̄iani teneant obedire p̄tīb⁹ se.
U. p̄sistentes obediētiā teneant p̄la-
tis suis in omnibus obedire.

DI. XLIII

Sequunt rubrice libri sc̄di.

Que ad mysteriuz

diuine unitatis atq; trinitatis lz ex pte cognoscendū p̄tinere noscunt q̄tuz valui^m diligēter executi sum⁹. Nunc ad cōsiderationē creaturaz transeamus.

DI. I. Quid sit creare. qd̄ facere.

Scdm̄ quā rationem dicunt de deo h̄mōi vba agere facere.

Quare rōnalis creatura facta sit. i. homo vel angelus.

Quō dicit hō fact⁹ p̄pter repationem angelici casus.

Quare ita homo sit institutus vt vnita sit anima cozpi.

DI. II. De angelis qñ facti sunt.

Q̄ nihil factū est añ celū ⁊ terram.

Q̄ simul cū tpe ⁊ cum mūdo cepit spūalis creatura ⁊ cozpalis.

Ubi angeli mox creati fuerint.

Q̄ simul creata ē visibiliū materia ⁊ inuisibiliū natura ⁊ vtraq; informis.

Quō dixit lucifer ascendā in celum.

DI. III. Quales facti fuerint angeli.

An oēs angeli fuerint equales i essentia sapientia ⁊ libertate arbitrij.

Que cōmunia ⁊ eq̄lia habuerūt angeli.

An boni vel mali creati sint. ⁊ an aliq̄ mora fuerit inter creationē ⁊ lapsum.

De triplici sapiētia angeloz añ casum vel cōfirmationem.

An aliquā habuerūt dei dilectionē vel sui ante casum.

DI. IIII. An p̄fecti ⁊ beati creati sint. an miseri ⁊ imp̄fecti.

DI. V. De cōfirmatione ⁊ cōuersiōe stātiū. ⁊ auersione ⁊ lapsu cadentiū:

De libero arbitrio breuiter tangit.

An aliquid datum fuerit stantib⁹ quo conuerterentur.

Qua grā indigebāt angeli ⁊ qua nō.

An lapsis sit imputanda auersio.

Utrū beatitudinē quam acceperunt in cōfirmatione stantes meruerunt p̄ aliquam tunc appositam grām.

DI. VI. Q̄ de maioribus ⁊ minoribus q̄dam ceciderunt inter quos vñ fuit celsior: scz lucifer.

Unde ⁊ quō deieci sunt.

Quare nō ē eis concessum habitare i celo vel in terra.

De p̄lationibus demonū.

An omnes demones sint i hoc aere caliginoso. vel aliqui in inferno.

De p̄tate luciferi.

An demones semel victi a sanctis. vltra accedant ad ipsos vel ad alios.

DI. VII. Utrū boni angeli peccare vel mali recte viuere possint.

Q̄ cū vtrūq; habeāt liberū arbitriū non tñ ad vtrūq; flecti possunt.

Q̄ boni post cōfirmationē liberius habeāt liberū arbitriū q̄ ante.

An possunt ex natura peccare sicut ante.

Quib⁹ modis angeli mali noscūt vitatem temporalium rerum.

Q̄ magice artes ⁊ tute ⁊ sciētia diaboli valent que est eis a deo.

Q̄ malis angelis nō seruit ad meritū materia visibiliū rerum.

Q̄ nō sūt creatores lz per eos magi ranas ⁊ alia fecerūt sicut nec boni. ⁊ si p̄ eorum mysterium fiunt creature.

Q̄ solus de⁹ sic opat⁹ creationē rerū sicut iustificationē mentis.

Q̄ angeli mali multa p̄nt p̄ nature vigorē q̄ non p̄nt p̄pter dei p̄hibitionē.

DI. VIII. Utrū oēs angeli cozpei sint.

De formis q̄bus apparuit de⁹. ⁊ de illis in q̄bus angeli apparent.

Q̄ de⁹ in specie q̄ de⁹ ē nunq̄ apparuit mortalibus.

Quō dicunt demones intrare in hoies.

DI. IX. De ordinū distinctione.

Quid appellet⁹ ordo. ⁊ q̄ sit ratio cuiuscunq; nominis.

Q̄ noia illa sumpta sunt a donis gr̄e nō p̄pter se sed p̄pter nos eis data.

Utrū hi ordines ab initio creatiōis distincti fuerint.

Utrū oēs angeli eiusdē ordinis sint eq̄les.

Quō dicat scriptura decimū ordinē cōpleri debere de hoibus.

Utrū homines assumant iuxta numerum stantiū vel lapsorum.

DI. X. An omnes celestes spūs mittāt.

An michael gabriel ⁊ raphael sint nomia ordinum vel spiritūū.

DI. XI. Q̄ singule anime habeāt angelū bonū ad custodiā. malū vñ ad exercitiū

Utrum angeli proficiant in merito ⁊ p̄misio vsq; ad iudiciū.

DI. XII. De distinctiōe opeꝝ sex dieꝝ.

Q̄ alij senserunt oia simul facta in materia ⁊ forma. alij p̄ interualla temporum.

Quomodo per interualla temporū res cozporales condite sint.

Quo sensu tenebre dicant⁹ esse aliquid. ⁊ q̄ dicant⁹ non esse aliquid.

Quare illa materia confusa sit dicta infor-
mis et ubi ad esse potest et quantum in al-
tum ascenderit.

De quatuor modis diuine operationis.

DI. XIII. De primo distinctionis ope.

De luce facta primo die si spiritualis an cor-
poralis fuerit.

Quibus modis accipit dies.

De naturali ordine computationis diez. et
de illo quod per mysterio introductus est.

De intelligentia horum verborum dixit deus.

Ex quo sensu pater debet operari in filio vel per
filium vel in spiritu sancto.

DI. XIII. De ope secunde dei. qua fa-
ctum est firmamentum.

Quid celum tunc factum debet intelligi.

De qua materia factum sit.

Quomodo aque possunt esse super celum. et
quales sint.

De figura firmamenti.

Quare tacuit scriptura de benedictione o-
peris huius diei

De ope tertie diei quoniam aque congregatae sunt
in unum locum cum mares sint maria et flumina.

De ope quarte diei quae facta sunt luminaria.

Quomodo accipiendum sit illud. sint in signa et
tempora.

DI. XV. De ope quinte diei qua facta
sunt natantia et volatilia.

De ope sexte diei qua creata sunt animalia
et reptilia terre.

De venenosis et noxijs animalibus.

Utrum minima animalia tunc creata fuerunt.

Quare post omnia factus est homo.

De sententia illorum qui simul omnia facta esse
contendunt.

Quomodo intelligenda sit requies dei.

Quomodo accipiendus sit quod dicitur deus complese
opus suum septima die cum tunc quiescerit.

Quomodo omnia facta a deo dicantur valde bona.

De sanctificatione septime diei.

DI. XVI. De hominis creatione.

Qualis factus sit homo.

De imagine et similitudine ad quam factus
est homo.

Quare homo dicitur imago et ad imaginem. filius
vero non ad imaginem.

DI. XVII. De creatione anime: an de a-
liquo facta sit.

De inspiratione et insufflatione dei quoniam facta
fuerit anima an in corpore vel extra.

In qua etate factus est homo.

Quare homo extra paradysum creatus. in para-
disum sit positus.

Quibus modis paradysus accipitur.

De ligno vite.

De ligno scientie boni et mali.

DI. XVIII. De formatione mulieris.

Quare de latere viri et non de alia parte cor-
poris formata sit.

Quare dormienti viro et non vigilianti sub-
tracta sit costa.

Quare de costa multiplicata in se sine additum
to extrinseco facta fuerit.

De causis superioribus et inferioribus.

De causis que in deo sunt simul et in crea-
turis. et de his que in deo tantum sunt.

De anima mulieris que non est ex anima viri. quoniam
anime non sunt extraduce.

DI. XIX. De statu hominis ante peccatum qualis
fuit secundum corpus. et qualis post peccatum.

Quomodo dicitur homo factus in anima uiuentem.

Corpus hominis ante peccatum mortale immortale
erat. post peccatum mortuum.

Utrum immortalitas quam tunc habuit fuerit de
conditione nature an ex gratie beneficio.

Si posset homo viuere secundum utens alijs lig-
nis et non de ligno vite deo non mandate ut
de illo ederet.

De immortalitate corporis.

DI. XX. De modo precreationis filiorum
si non peccassent primi homines.

Quare in paradiso non coierunt.

De modo translationis in melius si non pec-
cassent.

Utrum in perfectione stature et visu membrorum
precrearent filii.

Utrum etiam in sensu puuli nascerentur.

De duobus bonis altero habito dato altero pro-
missio.

DI. XXI. De inuidia diaboli qua ad tem-
ptandum accessit.

De forma in qua venit.

De calliditate serpentis.

Utrum elegerit serpentem ut per eum tem-
ptaret diabolus.

De modo temptationis.

De duplici specie temptationis.

Quare peccatum hominis et non angelus re-
mediabile sit.

Quare non solum viro preceptum fuit datum.

DI. XXII. De origine illius peccati.

De mulieris elatione.

De viri elatione.

Quis magis deliquerit vir aut mulier.

De ignorantia excusabili vel inexcusabili

An voluntas precesserit illud peccatum.

DI. XXIII. Quare deus permisit hominem tem-
ptari quem sciebat casurum.

Qualis fuerit secundum animam homo ante peccatum.

Tituli

- De triplici scientia hoīs ante lapsum.
Utrum homo precius fuerit eorum q̄ sibi futura erant.
DLXXIII. De gratia hominis et potētia ante casum.
De adiutorio homini in creatione dato. q̄ stare poterat.
De libero arbitrio.
De sensualitate.
De ratione et ptibus eius.
De simili ordine peccādi in nobis et in p̄mis parentibus.
Q̄ in nobis est vir et mulier et serpens.
De spūali piugio viri et mulieris in nob.
Qualiter p̄ ista tria in nobis p̄summetur. temptatio.
Q̄n̄ mulier manducat sola cibum vetitum.
Q̄n̄ etiam vir manducat.
Q̄n̄ sit veniale vel mortale peccatum.
Quib⁹ modis accipitur sensualitas in scriptura.
DLXXV. Diffinitio liberi arbitrii fm̄ philophos.
Qualiter in deo accipit̄ liberum arbitriū.
Q̄ angeli et sancti libe⁹ habēt arbitrium.
Q̄ liberius erat liberū arbitrium quando peccare nō potuerunt.
De differentia libertatis liberi arbitrii fm̄ diuersa tempora.
De quatuor statibus liberi arbitrii.
De corruptiōe liberi arbitrii per pctm̄.
De tribus modis libertatis liberi arbitrii a necessitate. a peccato. a miseria.
De libertate que est ex gr̄a et q̄ ex natura.
DLXXVI. De gr̄a opante et coopante.
Quid sit voluntas.
Que sit gr̄a volūtatem bonā p̄ueniēs.
Q̄ bona volūtās que p̄uenit gr̄a quedā dei dona p̄uenit.
Q̄ cogitatio boni p̄cedit fidem.
Q̄ intellect⁹ et cogitationez boni et delectationem p̄uenit.
An p̄ liberum arbitrium bonū operat̄ homo sine gratia.
Utrū vna et eadem gratia sit que dicitur operans et cooperans.
Quō gratia mere⁹ augeri.
De tribus generib⁹ bonorum.
In quibus bonis sit liberū arbitriū.
DLXXVII. De virtute quid sit et quid actus eius.
De gratia que liberat voluntatem si virt⁹ est vel non.
Quō ex gratia incipiant bona merita. et d̄ q̄ gratia hoc intelligat̄.
Q̄ bona voluntas gr̄a p̄ncipaliter est.
Qua ratione dicitur fides meriti iustificat̄ionem.
De mulieribus virtutum et de gr̄a que non est s̄ facit meritum.
Q̄ idē est vsus virtutis et liberi arbitrii sed virtutis p̄ncipalit̄.
Quidaz putant virtutes bonos vsus esse liberi arbitrii. i. actus mentis.
DLXXVIII. De heresi pelagiana.
Quō pelagiani dicit̄ Augustini vtuntur in testimoniū sui erroris.
Quō Aug⁹. illa vba determinet in retractionibus.
De heresi Ioviniani et monachi quas collidit. Hieronymus.
DLXXIX. Utrū homo ante pctm̄ eguerit gr̄a operāte et cooperante.
Si homo ante lapsum virtutes habuerit.
De eiectione hominis de paradiso.
Quō intelligenduz sit illud ne sumat de ligno vite et viuat in eternū.
De flāneo gladio an̄ paradysum posito.
An ante peccatum homo comederet de ligno vite.
DLXXX. Q̄ p̄ adam pctm̄ et pena transt̄ in posteros.
Utrū illud pctm̄ qd̄ transt̄ fuerit origina le vel actuale.
Quidā putant fuisse actuale.
Quō assignant illud intrasse in mundum.
Q̄ originale peccatū vere fuit quod trāst̄ in posteros.
Quid sit originale peccatū.
Q̄ originale pctm̄ est culpa.
Q̄ originale peccatm̄ dicit̄ fomes peccati id est p̄cupiscentia.
Quid nomie cōcupiscentie intelligit̄ que fomes est peccati.
Q̄ per adā originale pctm̄ intrauit in oēs. id est p̄cupiscentia.
An sit originale peccatū in quo omnes peccauerunt.
Ex quo sensu dictū est p̄ inobediētā vni⁹ us multi sunt p̄stituti peccatores.
Q̄ originale pctm̄ in adā fuit et in nobis est.
Quō omēs dicunt̄ in adā fuisse. qm̄ peccauit et ex eo descendisse.
Q̄ nihil extrinsecuz p̄uertat̄ in humanam substantiam q̄ est ex adam.
DLXXXI. Quō originale peccatū a patribus transeat in filios. an fm̄ animā. an fm̄ carnem.
Q̄ p̄ carnē introducit̄ pctm̄ et quō ostēdit Carnis corruptionis causam ostēdit ex q̄

peccatum sit in anima.
 Quare dicitur peccatum esse in carne.
 Utrum causa originalis peccati quae est in carne sit culpa vel pena.
 Quare dicitur originale peccatum.
 DLXXXII. Quomodo originale peccatum dimittitur in baptismo.
 Utrum feditas quae ex libidine trahitur in baptismo diluatur.
 Utrum illius concupiscentie deus sit auctor.
 Quare ille peccatum imputet anime.
 Utrum illud peccatum sit necessarium vel voluntarium.
 Quare deus iungit animam corpori sciens eam inde maculari.
 An anima sit talis qualis a deo creatur.
 An anime ex creatione sint in donis naturalibus equales.
 DLXXXIII. An peccata omnium precedentium patrum paruuli originaliter trahant ut peccatum a deo.
 Quomodo in illo primo vno peccato plura repertiuntur.
 An peccatum a deo sit grauius ceteris.
 An illud peccatum sit primis peccatis dimissum.
 Quomodo peccata parentum visitentur in filios et non visitentur.
 DLXXXIII. De peccato actuali.
 Que fuerit origo et causa prima peccati.
 Que fuit secundaria causa malorum.
 Quomodo non nisi in bona re sit malum.
 Quomodo in his fallit dialecticorum regula de trijs.
 DLXXXV. Quid sit peccatum.
 Utrum malus actus in quantum peccatum est sit corruptio vel priuatio boni.
 Quomodo peccatum possit corrumpere bonum cum nihil sit.
 Qualiter se homo elongat a deo.
 An pena sit priuatio boni.
 DLXXXVI. Quomodo quaedam simul sunt peccata et pena peccati. quaedam peccata et causa peccati. Alia vero peccata et causa et pena peccati.
 An peccatum sit causa peccati in quantum peccatum est.
 Quomodo non omne peccatum est pena peccati.
 Utrum peccata aliquae essentialiter sint pene peccati.
 Quomodo cum peccatum sit pena peccati. peccatum est ab ipso. pena a deo.
 De quibusdam quae indubitanter sunt peccata et pene et in quantum eas patimur peccata non sunt.
 DLXXXVII. Quomodo aliqui putant malos actus nullo modo esse a deo.
 Ex quo sensu dictum sit de non est mali auctor.
 DLXXXVIII. De voluntate et eius fine.
 Quid sit bonus finis. scilicet charitas.
 Quomodo omnes bone voluntates vnum finem habent.

et tamen quaedam diuersos fines sortiuntur.
 De diuersa voluntatis et intentionis et finis.
 DLXXXIX. Quare voluntas dicitur peccatum cum sit de naturalibus quorum nullum aliud peccatum est.
 Quare actus voluntatis sit peccatum. si actus aliarum potentiarum non sunt peccata.
 Ex quo sensu dicitur naturaliter omnis homo velle bonum.
 DLXL. An ex fine omnes actus pensari debeant.
 Ex quo affectu vel fine omnes sint boni vel mali.
 DLXLI. An omnis intentio et actio infidelium sit mala.
 Quibus modis dicatur bonum.
 Quomodo intelligitur illud peccatum a deo est voluntarium.
 Et illud. nisi in voluntate peccatum est.
 Et item. non nisi in voluntate peccatur.
 Quomodo mala voluntas est voluntarium peccatum.
 DLXLII. An voluntas et actio mala in eodem et circa idem sint vnum peccatum vel plura.
 Si peccatum ab aliquo commissum in eo sit. vltimo quo peniteat.
 Quibus modis accipiat reatus.
 De modis peccatorum.
 Quo differant delictum et peccatum.
 De septem principalibus vitijs.
 De superbia.
 Quomodo superbia dicatur radix omnium malorum et cupiditas. cum superbia non sit cupiditas.
 DLXLIII. De peccato in spiritu sancto.
 DLXLIII. De potentia peccandi. an sit homini vel diabolo a deo.
 An aliquis resistendum sit potestati.

Incipit liber secundus de rebus creatione et formatione corporaliu et spiritaliu. et alijs pluribus eis pertinentibus.

12